

Chương 22

Cuộc hành trình vẫn tiếp tục tưởng như vô tận, Sáng sáng khi lên boong tàu hành khách vẫn chỉ mãi mãi nhìn thấy biển và biển, Có khác chăng, chỉ là màu nước biển đổi thay, tựa như người phụ nữ thay màu áo dài buổi sáng.

Mặt biển phẳng lặng tựa một mặt hồ, gần như không có một gợn sóng nhỏ. Dù đã giương hết tất cả cánh buồm, con tàu vẫn chỉ hơi nhúc nhích, khiến những người trong boong khoang ngõ tàu đã thả neo. Nhiều tiếng nói cất lên với biết bao hy vọng: phải chăng đã tới đích?

- Hãy cầu Chúa là không có gì như thế cả, - ông Manigô kêu to, - chúng ta, chúng ta chưa đi được bao xa về phía Nam, nên chưa thể đến Xanh – Đômिंगô được. Bây giờ có lẽ ta đã tới những vùng biển hoang vu của vùng Tân Xcôtlen, mà chẳng ai có thể đoán được là số phận rồi sẽ ra sao.

Với sự thất vọng pha lẫn ít nhiều nhẹ nhõm, họ ngắm nhìn vùng nước mênh mông trải ra trước mắt.

Sự ám ảnh của một ngày biển êm gió lặng hoàn toàn, đã đến với mọi người. Trời tương đối ẩm áp. Ngày có vẻ khá dài. Và đêm tối, khi lên boong xem lần nữa, hành khách nhận thấy những cánh buồm vẫn thông thượt, lũng nhùng và răn reo, cho dù đoàn thủy thủ vất vả điều khiển các dây buồm. Những tiếng thở dài buồn bã. Gianni, cô con gái lớn của nhà Manigô đang chờ ngày sinh con bật khóc nức nở:

- Nếu con tàu này không chịu đi nữa, không khéo tôi phát điên mất! Mong sao cho nó đến đích! Cho tàu đến nơi đi, đến nơi nào cũng được, miễn sao chuyên đi kết thúc!

Cô ta chạy đến Angielic van vi:

- Bà hãy cho em biết đi...hãy nói là chúng ta sắp tới đích.

Angielic vừa dìu cô ta ngồi xuống cái ổ tời tàn của mình vừa ra sức an ủi cô ta. Đám trẻ vẫn tỏ ra hết sức tin tưởng ở Angielic. Điều đó làm nàng có phần bối rối, vì nàng tự thấy mình khó mà đáp ứng được niềm tin cậy. Nàng đâu có thể ra lệnh cho gió và sóng biển, đâu có thể quyết định được số phận con tàu Gunxbô rô.

- Thế bao giờ thì chúng ta sẽ lên bờ? – Gianni nằn nì, cô ta vẫn thấy khó có thể bình tĩnh nổi.

- Tôi không thể nói được, em ạ.

- Ôi thế thì chúng ta cứ ở lại La Rôsen có hơn không? Trên tàu khổ sở thế này!... Ở quê nhà gia đình em có bao nhiêu là khăn trải giường đẹp, đặt mua tận Hà Lan...

- Lúc này thì lũ ngra của bọn long kỵ binh đang ngủ trên các tấm khăn trải giường Hà Lan của em rồi, Gianni ạ. Tôi đã thấy chúng nó làm thế trong nhà của những người theo đạo Tin lành ở Poatu. Bọn lính còn lấy rượu nho trong các hầm rượu, và dùng vải đăng ten để nút các thùng rượu. Còn đứa con của em sẽ sinh ra trong nhà giam và lập tức bị tách khỏi mẹ ngay. Bây giờ thì nó sẽ ra đời trong tự do. Được cái này thì phải mất cái kia thôi em ạ!

- Vâng, em hiểu – Thiếu phụ vừa nói vừa cố cầm nước mắt- nhưng ước gì ta đã đến ngay được đất liền! Tàu lắc lư suốt ngày đêm trên biển cả thế này, làm em phát ốm lên. Và lại trên con tàu này còn lắm cái rắc rối! Chắc rồi sẽ phải đổ máu mất thôi! Và không chừng, trong số người chết sẽ có cả chồng em...Tai họa!

- Em nói làm nhảm rồi Gianni ạ. Tại sao cứ lo sợ viễn vông thế?

Gianni sợ sệt nhìn quanh. Cô ta vẫn bám chặt lấy Angielic:

- Bà Angielic, - cô ta thì thầm – Bà quen biết ngài Rescartor, bà sẽ che chở cho bọn em chứ? Xin bà cố làm sao cho đừng có chuyện gì khủng khiếp xảy ra.

- Em sợ chuyện gì vậy? –Angielic hỏi với vẻ hoang mang.

Ngay lúc đó một bàn tay đặt lên vai nàng: Angielic thấy bà Anna gia hiệu cho mình.

- Lại đây, bà bạn – Bà ta nói – tôi đoán được điều gì làm Gianni lo sợ.

Angielic đi theo bà ta đến tận cuối khoang boong. Bà ta đẩy một cánh cửa đã ọp ẹp, gạt sang bên những đóng giẻ rách và mấy bó rơm, để lộ ra khoảng một tá súng hỏa mai xếp thành từng đống, cùng với mấy chiếc bị đựng các viên đạn chì nhỏ và một thùng thuốc súng.

Angielic tần ngần nhìn đống vũ khí:

- Những thứ này là của ai vậy?

- Tôi không biết. Nhưng tôi nghĩ đây không phải là chỗ để xếp súng đạn trên một con tàu mà kỷ luật hình như khá chặt chẽ.

Angielic sợ hãi không muốn hiểu sâu hơn.

- Thằng cháu tôi làm tôi lo ngại, bà Anna hình như định chuyển sang chuyện khác, - Bà Angielic, không phải bà không liên quan gì đến chuyện thằng cháu tôi đâm ra trái tính trái nết. Nhưng tôi nghĩ nó cũng chẳng nên vì thất vọng mà lao vào những hành động thiếu suy nghĩ.

- Có phải bà muốn nói là ông Bécơ đã cất vũ khí ở đây không? Cất vũ khí để làm gì? Và ông ta đã làm cách nào để kiếm được những súng đạn ấy?

- Tôi có biết gì đâu, - Bà già không chùng vừa nói vừa nhún vai – nhưng hôm trước tôi có nghe Manigô tuyên bố: “Cướp bóc một tên kẻ cướp đâu phải là tội ác”.

- Lại thế nữa cơ à? – Angielic lẩm bẩm- Lẽ nào các bạn chúng ta lại muốn làm hại người đã cứu sống họ?

- Họ nghi ngờ ông ta định làm hại họ.

- Thì ít nhất họ cũng phải chờ xem thực hư thế nào đã chứ, có phải không bà?

- Họ nói rằng đợi đến lúc ấy thì đã quá muộn.

- Họ có kế hoạch gì vậy?

Có cảm giác bị theo dõi, hai người ngừng câu chuyện. Đằng sau họ, hai thủy thủ xuất hiện từ trong bóng tối đang quan sát họ với con mắt nghi ngờ. Về không hài lòng, hai thủy thủ vừa đến gần vừa nói một chàng dài bằng tiếng Tây Ban Nha. Angielic hiểu tiếng họ khá thành thạo. Nàng kéo bà Anna đi và thì thầm.

Họ bảo những khẩu súng này là của họ, chúng ta không nên dính dáng đến và đối với những người đàn bà bép xép, người ta sẽ cắt lưỡi đi...

Rồi nàng nói thêm với vẻ nhẹ nhõm:

- Bà thấy chưa? Những ấn tượng của bà sai lệch cả. Đây là súng của đoàn thủy thủ.

- Vũ khí của đoàn thủy thủ thì việc gì phải đem giấu xuống dưới đồng rơm, - Bà Anna khăng khăng đáp lại – Điều tôi nói tôi biết rõ chứ. Mà sao bọn người thô lỗ ấy lại dọa giết cắt lưỡi chúng ta, nếu như chúng ngay thẳng? Bà Angielic này, khi có dịp liệu bà có đồng ý nói cho ngài Rescartor biết những cái tôi chỉ cho bà xem hôm nay không?

- Thế bà nghĩ là tôi được ông ấy tin yêu đến mức có thể cả gan lên lớp cho ông ấy phải đối xử ra sao với những người dưới quyền mình à? Có mà ông ấy

cười mũi cho! Ông ấy kiêu ngạo và khinh khỉnh như vậy thì làm sao chịu lắng nghe những lời khuyên bảo của đàn bà, bất cứ đó là ai!

Angielic lộ vẻ chua chát. Nàng ý thức rõ rệt là đáng lẽ ra phải bắt đầu lại một cuộc sống thật sự tâm đầu ý hợp với chồng, Perac thật ra để nàng đứng hẳn ngoài rìa đời hoạt động của ông.

- Tôi tưởng là...-Bà Anna nói với vẻ nghi ngại – Tuy nhiên giữa bà và con người đó có cái gì khiến hai bên gần gũi nhau. Đó là cái quá khứ chung, phải không?... Bà có mặt nào giống ông ấy lắm. Tất nhiên tôi thừa nhận vị chỉ huy của bà đúng là có gây ra vài điều sợ sệt cho các đạo hữu của tôi, thế mà ông ấy cũng chẳng quan tâm đến việc xua tan những nghi ngại ấy đi. Nhưng tôi tin tưởng ở sự sáng suốt của ông ấy. Kỳ thật. Tôi tin chắc chắn đó là hành động của một con người khôn ngoan và tốt bụng. Và hơn nữa ...đây là một nhà khoa học lớn.

Từ trong một cái khăn lụa gói bọc kỹ càng, bà rút ra hai cuốn sách gáy đỏ, bìa bọc bằng da:

- Đây là những cuốn sách cực kỳ hiếm, cuốn “những nguyên lý về hình học giải tích của Descartes” và cuốn “Sự quay vòng trên quỹ đạo vũ trụ” của Coopecnic. Tôi chưa bao giờ được đọc những cuốn sách đó ở La Rôsen. Chính ông Rescartor đã cho tôi mượn hai cuốn này ở giữa đại dương. Kỳ lạ thật!

Rồi bà Anna ngồi xuống sàn tàu, trên cái áo khoác gập lại và nói:

- Chiều nay tôi không đi dạo mát. Tôi vội đọc cho xong hai cuốn này...

“Giôphrây luôn luôn biết cách tranh thủ thiện cảm của phụ nữ. Đặc điểm này của chàng ta dễ nhận ra ngay”

Nàng cũng nhận thấy ngay chàng có biệt tài làm người khác bối rối, làm cho một người điềm tĩnh như ông Bécơ phải nổi nóng điên cuồng.

Mọi cái đều đã đổi thay nhưng đảo ngược cả. Trên đất liền, Angielic bao giờ cũng được đàn ông săn đón, còn đàn bà thì không niềm nở gì với nàng. Giờ đây, đám đàn bà có vẻ gần gũi với nàng trong khi những đôi mắt của đám đàn ông nhìn nàng như kẻ thù địch. Một trong thứ linh tính, ẩn nấp sâu kín, báo trước cho họ biết là một kẻ có ác ý nào đó đã len vào giữa nàng với họ: nỗi oán giận ấy xen lẫn sự nghi ngại và những điều ngờ vực cụ thể hơn, không hiểu rồi sẽ đưa họ đi đến đâu?...

Bé Ônôrin lòng đầy kiêu hãnh thầm kín: cuối cùng đã tìm được cho mình một người che chở, một người đàn ông to, khỏe trên chiếc tàu khốn khổ này. Chiếc tàu đã quăng bé xuống sàn tàu, làm bé lăn xuống mấy vòng lộn tùng

phèo, sung vù cả mũi, cả trán –và lại trên con tàu này tất cả mọi người, kể cả mẹ đều bất thành linh tỏ ra đứng đưng với bé.

Đề lẩn trốn cái thế giới thờ ơ kia, Ônôrin đã nhảy ùm xuống biển. Nhưng cũng chính biển cũng phản bội bé. Vừa gieo mình xuống một cách tin cậy liền bị chìm ngay.

Mặt biển vẫn cõng trên mình những tảng băng và những con chim, nhưng lại không muốn cõng bé. Những con chim hóa ra dữ tợn và muốn mổ vào mắt bé. May sao đúng lúc đó từ những làn sóng thấy nhô lên một người bạn mặt xấu xí như mặt nhím, đó là anh chàng “Vỏ hạt dẻ”: anh ta đánh đuổi con chim biển đi và giang tay ra ẵm lấy bé đúng lúc nước biển mận ụa vào mồm bé.

Rồi “vỏ hạt dẻ” đã đưa bé lên tàu và cả đêm đó mẹ phải săn sóc bé

Anh chàng người đảo Xixin này rất chú ý đến tấm hình Đức Bà nhỏ xíu Ônôrin đeo ở cổ. Anh ta nói câu gì bằng thứ tiếng bé không hiểu, nhưng giọng nói êm tai làm bé vui thích:

- Chú có phải là cha cháu không? – Bé hỏi, đột nhiên hy vọng tìm thấy cha mình.

Anh chàng người Xixin lộ vẻ ngạc nhiên, bật lên cười ha hả. Anh lắc đầu và giải thích và làm điệu bộ buồn bã: bé đoán anh ta không phải là cha mình và anh ta lấy làm tiếc.

Anh ta đưa mắt nhìn quanh và thọc bàn tay vào thắt lưng, rút ra một con dao. Rồi anh ta lấy từ trong áo sơ mi ra một vật, cắt sợi dây đeo và quàng vật ấy vào cổ cho bé Ônôrin lúc đó đang dán mắt vào anh ta. Anh ta thì thầm:

- Em bé, không được nói là ai đã cho cái này. Bé thề đi.

- Thấy Ônôrin không hiểu, anh thủy thủ nhỏ nước bọt xuống sàn tàu và ra hiệu bảo bé làm theo. Bé bắt trước đúng thế, rất vui thích. Anh thủy thủ bỏ đi, một ngón tay đặt lên môi vì chợt trông thấy Angielic đi tìm con gái.

Ônôrin vô cùng sung sướng, bé đã có một người bạn mới: mọi người lại bắt đầu cho bé quà tặng. Bé khua khoắng túi áo choàng và nhận ra món đồ chơi bằng đá quý lấp lánh mà Người –mặt- đen đã cho. Thấy bóng mẹ, bé vội vàng ấn mạnh báu vật vào túi với sắc mặt nghiêm và giả vờ không thấy mẹ lại gần.

Một tia mặt trời làm nổi bật màu tóc đỏ hung của bé và Angielic nhận thấy ngay sợi dây chuyền vàng màu xanh lá cây nổi bật trên cổ đứa con có đeo một quả tim, bên trong chắc đựng một ít di vật của một vị Thánh tử vì đạo.

- Con lấy ở đâu ra cái báu vật kia, Ônôrin?

- Người ta cho con.

- Ai thế?

- Con không biết.

- Con đừng nói dối – Quả tim không thể tự dung từ trên trời rơi xuống được

- Có chứ ạ. Có con chim ngậm quả tim ấy trong mỏ, chắc nó đánh rơi nên quả tim rơi vào cổ con.

Angielic phân vân không biết nên cười hay nên cau và cứ tiếp tục tra hỏi cho ra. Hay con bé này lại đi ăn trộm?

Nàng ôm lấy con thật chặt: nàng thấy con mình đang cố chuối ra.

- Con muốn tìm thấy cha con – Ônôrin nói – Cha con chắc tồi lắm, còn mẹ thì ác lắm!

Angielic thở dài: từ con gái đến khi lấy chồng, không ai dễ dàng tha thứ cho bất cứ lỗi lầm nhỏ nào của nàng...

- Dù sao, con hãy cứ giữ lấy các đồ chơi của mình. Con thấy mẹ có độc ác gì đâu nào.

- Có chứ, mẹ rất ác, rất ác đấy! – Ônôrin khẳng khẳng nói, không thương xót – mẹ luôn luôn chạy trốn, để mặc con có một mình. Lúc đó con nghĩ là con sắp chết, vì con buồn nản lắm.

- Người ta không buồn chán bao giờ từ khi còn là một cô bé. Cuộc đời tươi đẹp lắm chứ. Con xem, con chim đã đem cho con quà đây thôi.

Ônôrin vừa cười khanh khách vừa ngả đầu vào vai mẹ. Bé rất thích thú phát hiện ra là mẹ quá dễ tin như vậy.

Tối hôm đó, hai mẹ con thấy đã gần nhau hơn.

- Con tàu này dễ thương quá – Ônôrin nói! – Tàu không lắc lư nữa.

- Đúng đấy.

Angielic cố kìm một cái thở dài và đưa mắt nhìn mặt biển loang loáng một cách khác thường.

Chiều tối xuống dần trong một thứ ánh sáng màu da cam mờ đục, vừa êm dịu vừa nặng nề và lạnh lẽo tựa một lời đe dọa.

Một tiếng nói vang xuống từ trên đỉnh cột buồm. Đó là tiếng nói của anh chàng thủy thủ người Xixin:

- Ôi lũ trẻ đâu? Có những con cá nhà táng!

Đám trẻ con đang mãi nghịch ném phi tiêu trên boong vội vàng chạy xô đến – Đúng vậy, cả một đàn cá nhà táng mà lúc này Angielic tưởng là những hòn đảo – những thân mình không lồ đen bóng nổi lên trên mặt nước rồi lại lặn xuống và lướt sóng tiến lên.

Angielic say mê ngắm đàn cá vùng vẫy và nghe tiếng đám trẻ con hoan hô ầm ĩ.

Thế nào, các cháu có bằng lòng đi tàu Gunxbô rô này chứ?

- Ôi! Có ạ, - lũ trẻ đồng thanh trả lời.

Từ đầu chuyến đi biển Angielic đã cảm thấy ngạc nhiên trước lòng dũng cảm của đám trẻ con. Bọn chúng không cúi kính, không lễ nhè như người ta tưởng ban đầu. Ngược lại, chính đám bố mẹ chúng lại rên rỉ, phàn nàn về sự vui nhộn của con cái họ. Dễ hiểu thôi, bọn trẻ biết là chúng đã thoát khỏi cảnh khổ sở cùng cực rồi. Hơn nữa, chưa bao giờ chúng được tự do như ở trên sàn gỗ con tàu này.

Những đứa trẻ lớn nhất, tuy nhiên, cũng để lộ đôi chút dè dặt. Cô bé Xêvêrin hỏi:

- Thưa bà Angielic, có đúng ông Rescartor muốn gây chuyện chẳng lành cho chúng ta không ạ? – Cô không tin.

Và nàng đặt bàn tay lên bờ vai gầy của nó. Khuôn mặt Xêvêrin ngẩng lên lộ vẻ tin cậy và hi vọng. Cũng như hồi ở La Rôsen, khi nhìn đám con trẻ, Angielic bao giờ cũng cảm thấy tính vĩnh cửu của sự vật khiến nàng yên tâm, đỡ nghĩ ngợi về sự thoáng qua của đời người. Giúp cho lũ trẻ sống sót qua cảnh hiểm nguy, điều đó làm cho cuộc đời nàng thêm ý nghĩa. Nàng nói:

- Cháu không nhớ là chính ông Rescartor và những người dưới quyền ông ấy đã cứu gia đình các cháu khỏi nanh vuốt bọn long kỵ binh Nhà vua săn đuổi chúng ta ư?

- Cháu nhớ. Nhưng bố mẹ chúng cháu nói rằng không thể biết nổi là ông ta sẽ dẫn chúng ta đến tận đâu.

- Bố mẹ cháu lo ngại bởi vì ông Rescartor và quân của ông ta rất khác biệt với chúng ta. Họ nói một ngôn ngữ khác, họ có những thói quen khác

- Chú bé Giêrêmi, vốn được Angielic yêu thương vì gương mặt giống Saclo - Hăngri lấy tay gạt mớ tóc hung che lấy đôi mắt xanh lơ, kêu to:

- Ông ấy đưa quân ta đến miền Đất Hứa

Angielic cảm thấy nhẹ nhõm. Vượt lên trên cuộc đấu tranh ác liệt cần phải tiến hành chống lại thiên nhiên và chống lại những dục vọng đam mê của con người, những tiếng nói của đám trẻ con vang lên tựa bản đồng ca của những thiên thần và nhắc đi nhắc lại:

- Chúng ta lướt sóng đến miền Đất Hứa.

- Đúng thế, - Angielic khẳng định với vẻ kiên quyết- phải, chính các cháu nói đúng, các cháu của ta ạ.

Và, theo một cử chỉ đã trở thành quen thuộc, nàng quay về phía cuối con tàu. Và nàng giật mình: Chàng đang ở đó, trên khoang thượng đuôi tàu và nàng có cảm tưởng là chàng đang nhìn về phía nàng.